

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΤ

(Μία χωρισμένη αυτοβιογραφία της Νάντ Μάκ Ντόναλτ, του μεγάλου «αστέρος» της «Παρκαμ-σόντ», ή όπως θεωρείται και ως μια από τις μεγαλύτερες ηθοποιούς της «Αμερικής».)



ΕΝ ξέρω αν ο' άρχισα να τους φι- λους μου, με θεωρώ καθήκον μου να σας διολογίσω με ειλικρίνεια ότι δεν έπαυσα να διόλου από μικρή για γίνομαι «αστέρας» του κινηματογράφου. Έπισης κι' αργότερα, όταν έβγαζε στο θέατρο, δεν ζήλευσα διόλου τις μεγάλες γήσιες της θόνης και δεν άνευσα να γίνομαι κι' εγώ σαν κι' αυτές. Ο' κινηματογράφος δεν με τραβούσε... Τόν θεωρούσα ως ένα πρόσκαιρο επάγγελμα, ως μια άμορφη βέβαια «καριέρα», που διαρκεί βίως πολύ λίγο καιρό, όσο ένα γοητευτικό όνειρο. Προτιμούσα λοιπόν το θέατρο. Αν κι' αυτό δεν έβρανοτοσε τελείως όλες τις φιλοδοξίες μου. Μά τότε τι ήθελα να γίνω; Μία καλή νοικοκυρά ή μία έξοχης ποιότητας πολιτιστικό; Ούτε το ένα, ούτε τ' άλλο. Αλλά τα πιο μικρά παιδικά χρόνια μου, είχα ένα μοναδικό και τρελλό όνειρο: "Ήθελα να γίνομαι μία μεγάλη άοδος, μία μεγάλη καλλιτέχνης του μελοδράματος!" Ήσυν προσιαιμένη με μία πολύ άμορφη φωνή κι' αυτό το φυσικό χάρισμά μου είχα την έλπιδα ότι θα κι' έκανε μια ήμερα την πιο εντυχιαιμένη γυναίκα του κόσμου. Αλλά τότε, από μικρό κορίτσι, είχα εμπιστοσύνη στην καλή μοίρα μου. Και! Θά γινώκομαι άοδος! Θά τραγουδάω στις περιηρώτερες σκηνές του κόσμου και κάθε βράδυ θα έκανα το κοινό μου να με αποθεώνη με τις θριαμβευτικές έπιτυχίες μου... "Α! Τι άμορφη ζωή που θα ήταν η σταδιοδρομία μιας μεγάλης άοδος!" Ονειρεύομαι διαρκή ταξείδια με τα καλύτερα έξοτρα και τα μεγάλα έπερωκείνια, θριάμβους στην Άμερική και στην Ερώπη και μία άόληρη αλήθεια από άμορφους βασιλιάς, όπως είχα η πενταμορφος βασιλοποιός στο παλιό παραμύθιο...

Κι' όμως, κανείς από την οικογένειά μου δεν είχα άλοιοθήσει το θεατροκό στάδιο και κομιά σγγενής μου δεν ήταν ήθοποιός. Ο' πατέρας μου ήταν εργαλόδος άκοδοκός κι' η μητέρα μου με θεωρούσε μια απλή γυναίκα κι' η πιο σπορική μητέρα του κόσμου. Είπατε τρία κορίτσια: η "Έλση, η Μπλόσοι κι' εγώ.

Κι' η τρις μας νοιώθαμε από μικροί ότι είχαμε κάποια καλλιτεχνική κλίση κι' όταν άναφέραμε στους γονείς μας ότι έπιθυμούσαμε να γίνουμε καλλιτέχνιδες, είδαμε κατάπληκτες ότι δεν μας έφεραν καιμιά αντίοηση. Πιο πολύ βέβαια φοβώμαστε τη μητέρα μας, κι' κι' έζεινη, ότι μόνο δεν άνηθήκε να μας δώσει τη συγκατάθεσή της, αλλά και μας βοήθησε όσο μπορούσε με τις συμβουλές της και τις ενθαρρύνσεις της. Η "Έλση από μικρή άγαπόσε με πάθος τη μουσική κι' έδειχνε ότι θα γινόταν πολύ γρήγορα μια μεγάλη πανίστα. Η Μπλόσοι γόρευε ύπεροχα και δεν β' άρχιωσε βέβαια να γίνη κι' αυτή η μεγαλύτερη χορεύτρια του Νέου Κόσμου. "Όσο για μένα, εγώ τραγουδάω διαρκώς από το πρωί ως το βράδυ και χόρευω άπως κι' η Μπλόσοι για να διασκεδάσω την άνια μου. Ήσυν η πιο μικρή από όλες. Η μεγαλύτερη ήταν η "Έλση. "Α! Δεν φαντάζεστε πόσο λατρεύω απήτη την άδελφή μου. "Όταν εγώ ήμουν άκακη μορφή, η "Έλση ήταν έσωτερική σ' ένα μεγάλο παρθεναγωγείο της Φιλαδέλφειας, όπου καθόμασταν τότε κι' ήταν η καλύτερη μαθήτρια κι' η πιο άγαπημένη από όλες στους καθηγητάς της. Η "Έλση ήταν προσοισμένη για να κάνει μια άδολαμτη «καριέρα» μεγάλης μουσικού. Η Μπλόσοι πάλι προόθηκε καταπληκτικά στο χορό και πριν περάσει τα δε-

καξη χρόνια, είχα άρχισα να δέχεται ένα σωρό προτάσεις από τους λιπερούς της Νέας Υόρκης. "Όλη η οικογένειά μας ήταν ύπερηφανή για αυτές κι' εγώ φανταζόκομαι ότι δεν μπορούσε να υπάχουν στον κόσμο δύο κορίτσια με άξιοαύμαστα από τις άδελφές μου! Μά κι' εκείνες ύπερηφανεύοκομαι για την άμορφη φωνή που είχα η μικρότερη άδελφή τους και θυμάμαι πολύ καλά ότι μια ήμερα που είχα πάει με τη μητέρα μου για να πάρουμε τη Μπλόσοι από τη Σχολή της, η άγατημένη μου άδελφή κι' έβαλε να τραγουδήσω μπροστά στον καθηγητή του μπαλέττου της, για να κάνει κι' αυτόν κι' όλες τις συμπαθήτριές της να με θαυμάσουν! "Υπερωχησάμομαι λοιπόν στις έπιμονες παρακλήσεις της και τραγουδάω μια άμορφη ορμάνισα που έκανε τον καθηγητή της να τρελλάθη καιρολεκτικά από τη χαρά του και να με παρακαλέσει θεομιά να λάβω κι' εγώ μέρος στην έτησια γιορτή του χοροδιδασκαλίου του. Απτή ήταν η πρώτη μου άνεπισομη εμφάνισα ως άοδος που σημείωσε τότε μια θριαμβευτική έπιτυχία και κι' έκανε να ύπερηφανεύομαι περισσότερο από τις άδελφές μου!...

Σιγά-σιγά όμως τα χρόνια περνούσαν κι' η τρις μας είχαμε γίνει πια μεγάλες κοπέλλες. Πρώτη από όλες παντρεύτηκε η "Έλση και προτάθηκε το σπίτι της και μια ήσυχη ζωή με τα παιδιά της, παρ' όλη πολιτάραχη «καριέρα» μιας μεγάλης μουσικού. Η Μπλόσοι πάλι πήγε στη Νέα Υόρκη για να εντυχιαιθή ως χορεύτρια σε μια μεγάλη άπεφωση του Μπροντγουάι κι' έτσι κι' εγώ άτάμεινα μόνο στο σπίτι κι' έξακοιοθήσα να τραγουδάω και να χορεύω, με τ' όνειρο διαρκώς ότι θα τα κατάφερα μια μέρα να πάω να συναντήσω την Μπλόσοι στη Νέα Υόρκη...

Ένα καλύτερο, όταν είχα κλείσει τα δεκατέτα χρόνια, ο πατέρας μου έκανε ένα ταξείδι ως εκεί κάτω για τις δουλιές του και με πήρε μαζί του. Μία ήμερα λοιπόν, την ώρα που έκεινος έλειπε από το ξενοδοχείο, η Μπλόσοι με παρουσιάζει στον Νάντ Βάιμπορν, τον διασάοχη της έπιθεώρησης, στην όποια εργαζόταν ως κορινάια του μπαλέττου. Ο' Βάιμπορν, περωχώς κι' έβαλε να τραγουδήσω και να χορεύω κι' ενθουσιαιθήσε τόσο πολύ με το ταλέντο μου, ώστε δέχτηκε άμεσα να με προσλάβει στο θέατρο του.

Ο' πατέρας μου όμως δεν γόρευε διόλου όταν έμαθε απτή την είδηση, γιατί έβρισκε ότι ήμουν άκακη από μικρή για το θέατρο. Κι' η δύς μας τότε άρχισαμε να τον παρακαλούμε με δάκρυα στα μάτια να μόν έπιθυμεί στην άρησή του και ύπήσκει μάστιχα και τη βοήθεια του Βάιμπορν. Ο' διασάοχη μας παρακάλεσε κι' αυτές τον άστερο Ντάνιελ Μάκ Ντόναλτ να κι' άρήση τουλάχιστον να κάνει μια δοκιμή έα διό έβουάδες κι' έτσι ο' πατέρας μου δεν μπόρεσε να απτή την φράση "Άρηθή!...

Όταν τώρα πέρασαν η δυ έβδομάδες, η Μπλόσοι, ο Βάιμπορν κι' εγώ ένόμασε τις προσπάθειές μας και καταφέρναμε να περναμε τον άστερο Ντάνιελ Μάκ Ντόναλτ να κι' άρήση να έξακοιοθήσω την «καριέρα» μου στο θέατρο. Ο' γονείς μου εκείνο το καλύτερο έκαναν και κάτι άλλο, πιο καλύτερο: Πούλησαν το σπίτι τους που είχαν στη Φιλαδέλφεια κι' ήρθαν να εργατασταθούν στη Νέα Υόρκη, για να είνε κοντά μας όποτε χρότα.

Έξακοιοθήσα λοιπόν να εργαζόκομαι στο θέατρο του Βάιμπορν με περισσότερο πάθος ενθουσιαικό και δεν άρχισα να ξερωόσω άνάμεσα σε τρεις και τέσσες χορευτήριες, γιατί είχα μια πρώτης τάξεως φωνή κι' έτσι μπορούσα να άκμοισω διάφορα «σκέτρα» και να τραγουδάω δυο-τρεις από τα καλύτερα τραγουδάκια της έπιθεώρησης. Αυτό οί πρώτοι μικροί



Η Ζαννέτ Μάκ Ντόναλτ

